

Bosna i Hercegovina
Federacija Bosne i Hercegovine
Srednjobosanski Kanton/Kanton Središnja Bosna
KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU
Broj: 51 0 K 132803 21 Kž
Novi Travnik, 07.06.2021. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Kantonalni sud u Novom Travniku, u vijeću sastavljenom od sudaca: Lazarele Porić, kao predsjednice vijeća, Zuhdije Ćosić i Darmina Avdić, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Erme Jusić, kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženih E. H. i V. A. zbog krivičnog djela Krađe iz člana 286. stav 1. u vezi sa članom 31. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, te H. Č. i A. B. zbog krivičnog djela Prikrivanja iz člana 300. stav 1. istog Zakona, odlučujući o žalbi Zamjenice glavnog kantonalnog tužioca u Travniku broj T06 0 KTŽ 0020529 21 od 05.01.2021. godine, izjavljenoj protiv oslobađajućeg dijela presude Općinskog suda u Travniku broj 51 0 K 132803 18 K od 01.12.2020. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 07.06.2021.godine donio je sljedeću

PRESUDU

Žalba Zamjenice glavnog kantonalnog tužioca u Travniku odbija se kao neosnovana i potvrđuje se presuda Općinskog suda u Travniku broj 51 0 K 132803 18 K od 01.12.2020. godine.

Obrazloženje

Presudom Općinskog suda u Travniku broj 51 0 K 132803 18 K od 01.12.2020. godine, po članu 299. tačka c) Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (u daljem dijelu: ZKP FBiH), oslobođeni su od optužbe E. H. i V. A., zbog krivičnog djela Krađe iz člana 286. stav 1. u vezi sa članom 31. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (u daljem dijelu: KZ FBiH, a H. Č. zbog krivičnog djela Prikrivanja iz člana 300. stav 1. KZ FBiH, činjenično opisano u izreci te presude. Istom presudom na osnovu odredbi člana 219. ZKP FBiH, obustavljen je krivični postupak protiv A. B. zbog krivičnog djela Prikrivanja iz člana 300. stav 1. KZ FBiH, dok je po članu 203. stav 1. ZKP FBiH, odlučeno da troškovi krivičnog postupka padaju na teret budžetskih sredstava .

Protiv te oslobađajuće presude, u zakonskom roku, izjavila je žalbu Zamjenica glavnog kantonalnog tužioca u Travniku (u daljem dijelu: tužiteljica), koja žalbom prvostepenu presudu pobija zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, s prijedlogom da se žalba uvaži pobijana presuda ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovni postupak, u kojoj žalbi nije traženo da budu obaviješteni o sjednici vijeća.

Odgovor na izjavljenu žalbu podnesen je od strane zajedničkog branioca optuženih E. H. i V. A., advokata Bekira Ferizović iz Travnika, kojim su osporeni prigovori izjavljene žalbe s prijedlogom da se izjavljena žalba odbije kao neosnovana i potvrdi pobijana presuda, u kojem nije traženo da budu obaviješteni o sjednici vijeća.

Nakon što je ovaj sud na sjednici vijeća održanoj u skladu sa članom 319. stav 8. ZKP FBiH, ispitao pobijanu presudu u granicama žalbenih prigovora, u smislu čl. 321. ZKP FBiH, a po službenoj dužnosti da li je na štetu optuženih povrijeđen krivični zakon, odlučio je kao u izreci iz sljedećih razloga:

Nisu osnovani prigovori žalbe tužiteljice, upućeni pravilnosti činjenične osnove pobijane presude. Analizu dokaza koju je izvela pobijana presuda i zaključke koje je iz te analize izvela, ovaj sud u svemu prihvata.

Pobijajući prvostepenu presudu, iz ovog žalbenog osnova, u osnovi žalbe tužiteljice se ističe da je pogrešan zaključak prvostepenog suda iz pobijane presude, da nema dokaza da optuženi E. H., V. A. i H. Č. nisu postupili na način na koji ih tereti optužba i time počinili krivično djelo za koje se tereti, uz tvrdnju da na temelju izvedenih dokaza, proizilazi da su optuženi E. H. i V. A. počinili krivično djelo krađe iz člana 286. stav 1. u vezi sa članom 31. KZ FBiH, a Haris Čišić krivično djelo prikrivanja iz člana 300. stav 1. KZ FBiH, za koje se terete na način kako ih tereti optužba, pri čemu su dokazi pogrešno cijenjeni i na temelju iskaza navedenih saslušanih svjedoka prvostepeni sud ih je trebao oglasiti krivim i izreći im adekvatne sankcije.

Međutim, pravilno prvostepeni sud, po ocjeni ovog suda, u pobijanoj presudi nakon provedenog postupka i izvođenja svih dokaza, navodi i zaključuje da svjedoci Č.V. i K.N., šumarski inspektori, V.M., šef sektora i O. N., čuvar šuma, saglasno iskazuju da su dana 20.12.2016. godine provodili „akcioni plan“ Kantonalne uprave šumarstva Travnik i u sklopu te „akcije“ da su vršili „kontrolu prometa drvne mase“ i da su po osnovu anonimne prijave u Vitezu u dvorištu kuće B. A. i Č. H. pronašli drvenu masu bez valjane dokumentacije i šumarske oznake pa zbog toga da su za porijeklo iste pretpostavljali da potiče iz državne šume pa izvršili „pljenidbu“ tj. privremeno oduzimanje te drvne mase. Saglasno izjavljuju da nisu provjerili niti utvrdili porijeklo sporne drvne mase i da za „pretres dvorišta“ i za „pljenidbu“ predmetne drvne mase nisu tražili niti da su imali naredbu za pretres od nadležnog suda. Isto potvrđuju i svjedoci policajci PS Vitez S. N. i Z. M. koji su u navedeno vrijeme na traženje službenika KUŠ Travnik „pružali asistenciju“ šumarskoj inspekciji. Pri tome prvostepeni sud u pobijanoj presudi, cijeni očiglednom činjenicu da navedena „akcija“ šumarske inspekcije nije zasnovana na valjanoj naredbi za pretresanje nadležnog suda niti su radnji pretresanja dvorišta bili prisutni vlasnici B. A. koji se nalazio u inostranstvu, a Č. H. na radnom mjestu. Svjedok, šumarski inspektor Č. V. izjavljuje da je telefonom kontaktirao B. A., a da je Č. H. pristupio naknadno nakon obavljenog pretresa i njemu izjavio da drvena masa pripada B. A. za koju isti ima valjanu dokumentaciju. Ova utvrđenja iz pobijane presude u konkretnom slučaju, bilo kojim žalbenim prigovorom izjavljene žalbe tužiteljice, nisu na konkretan način osporena, a niti dovedena u sumnju.

Prema stanju spisa, optuženi negiraju navode optužnice u cijelosti, A. V. tvrdi da je predmetna drvena masa „legalna“ i da je istu usjekao prilikom proširenja trase šumskog puta na R. a za prevoz drvne mase da je koristio usluge prevoza od H. E. o čemu je posjedovao urednu dokumentaciju nadležne Šumarije Bugojno. Svjedok A. R., čuvar šuma iz Bugojna, saglasno izjavljuje da je izdavao otpremnice A. Vi. za drvenu masu koju je dobijao sasijecanjem i kresanjem drveća na ugovorenem poslu sa Šumarijom Bugojno na proširenju putne trase R. u dužini 5-6 km koju drvenu masu je označavao žigom broj 260 i da je te radove nadgledala šumarska inspekcija bez primjedbi na rad A. V. Na glavnom pretresu pred prvostepenim sudom i po ocjeni ovog suda, izvedenim dokazima nisu potvrđene predmetne tvrdnje optužnice u smislu da su optuženi H.E. i A. V. iz državne šume oduzeli i prisvojili 41,50 m³ drvne mase. Nije potvrđena niti tvrdnja

optužnice da su isti optuženi navedenu drvnu masu „prodali“ B.A. niti da je ovaj tu drvnu masu „kupio“ od optuženih. Slijedom toga, prvostepeni sud u pobijanoj presudi, je ocijenio nedokazanim navode i tvrdnju optužnice da je optuženi Č.H. „znao da predmetna drvena masa potiče od krivičnog djela“ obzirom da isti optuženi nije „mogao znati“ da je drvena masa ukradena od strane H. E. i A. V. što i nije dokazano ni jednim od izvedenih dokaza, a niti se to čini bilo kojim žalbenim prigovorom izjavljene žalbe, a pogotovo to nije mogao znati za količinu od 11 m³ koja drvena masa je po nalogu B. A. lagerovana u dvorištu kuće Č. H. za koje je B. A. istoga uvjerio da posjeduje urednu dokumentaciju o porijeklu robe. Optuženi Č. H. posebno napominje, a prvostepeni sud pravilno prihvata vjerodostojnim, da sporna predmetna drva masa od 11 m³ nije bila sakrivena jer je bila „vidna“ u njegovom dvorištu niti da je ista njemu pripadala, da drvnu masu nije prisvojio jer je ista pripadala B. A. koji je tu drvnu masu kao svoju lagerovao u dvorištu kuće Č. H.

Dakle, prema stanju spisa, nijednim dokazom nije utvrđeno porijeklo drvene mase pronađene u dvorištima optuženih B. A. i Č. H. obzirom da to šumarska inspekcija nije niti utvrđivala pa time nije niti dokazana tvrdnja iz žalbe da su optuženi H. E. i A. V. spornu drvnu masu „oduzeli i prisvojili“ iz državne šume na području općina Vitez i Bugojno. Isto tako nije dokazana tvrdnja iz žalbe da su optuženi H. E. i A. V. postupali „u namjeri pribavljanja protivpravne imovinske koristi“ obzirom da je A. V. neutvrđeni dio sporne drvene mase pribavio na „legalan“ način, tj. ugovorenom sječom na putnoj trasi R. pod nadzorom ovlaštenog šumara A. R. o čemu je isti sačinjavao valjanu službenu dokumentaciju.

Prema tome, po ocjeni ovog suda u konkretnom slučaju, pravilno je na osnovu utvrđenog činjeničnog stanja prvostepeni sud u pobijanoj presudi, zaključio da nema dokaza i da nije dokazano da su optuženi H. E. i A. V. učinili krivično djelo Krađe iz člana 286. stav 1. u vezi sa članom 31. KZ FBiH, a Č. H. krivično djelo Prikrivanja iz člana 300. stav 1. istog Zakona, a ovo pogotovo što je sud vezan principom „in dubio pro reo“ po članu 3. ZKP FBiH, po kojem činjenice koje idu na teret optuženih moraju biti sa sigurnošću utvrđene za razliku od činjenica koje idu u korist optuženih, a koje se uzimaju kao utvrđene čak i onda kada su samo vjerovatne, zbog čega su pravilno primijenjen u ovom slučaju i odredbe člana 299. tačka c) ZKP FBiH. po kojima su optuženi E.H., V. A. i H.Č., oslobođeni od optužbe.

Sa izloženog, a cijeneći i ostale žalbene prigovore, po članu 328. ZKP FBiH, odlučeno je kao u izreci.

Zapisničar
Erma Jusić,s.r.

Predsjednica vijeća
Lazarela Porić,s.r.